

et ikke saa ganske ubetydeligt Gold i Regjeringens Forslag med Hensyn til Underhandlingerne, naar det stod ganske i Regjeringens Magt at bestemme Størrelsen af dette Paalæg, og jeg troer, at en saadan Magt vilde vistnok med Sikkerhed kunne ventes afbenyttet med al mulig Moderation. Her er altsaa nu Spørgsmaal om, hvorledes Sagen stiller sig for vedkommende Stater, eftersom Regjeringen enten er bunden inden en vis Grændse, eller den har frie Hænder i saa Henseende. Naar den er bunden til en vis Grændse, som ikke staaer i Forhold til den Afgift, der svares i fremmede Nationers Havne af danske Skibe, saa er det forud afgjort, at man ikke vil kunne vente nogen Imødekommen i Underhandlingerne fra disse Staters Side; de fremmede Stater vide da, at de herfra ikke kunne paalægges en Afgift, som staaer i et rimeligt eller passende Forhold til den høiere Afgift, der fra deres Side paabyrdes den danske Skibsfart; og her er Tale om et Paalæg paa danske Skibe af 53 Rd. pr. Commercelæst af Skibets Drægtighed, medens man ikke vil indrømme Regjeringen Ret til at paalægge fremmede Nationers Skibe en større Afgift end 10 Rd. Det er herefter klart, at der af Underhandlingerne med vedkommende Stat, naar Paragraphen gives en saadan Tilføining, som sidst blev vedtagen, slet ikke kan ventes det mindste Resultat. Jeg skal derfor tillade mig med min Stemme at støtte det Ændringsforslag, som af den høitærede Premierminister er fremsat.

D. F. C. Jørgensen: Forsaavidt der skulde kunne komme Noget ud af en saadan Underhandling, troer jeg for mit Vedkommende ogsaa, at det vilde være det Rigtigste, at Regjeringen havde saa frie Hænder som muligt, og jeg skal derfor ogsaa støtte det Ændringsforslag, der er fremkommet fra den høitærede Indenrigsminister.

Ordføreren: Udvalget har ikke kunnet indlade sig paa at give sit Samtykke til det Forslag, der er fremkommet fra den ærede Indenrigsminister. Det har været under Forhandling i Udvalget, og man antog der, at, dersom der i Lovforslaget § 7 havde staaet ungefær saaledes: „det skal nærmere ved Lov bestemmes, hvorvidt en høiere Afgift skal paalægges de

Nationers Skibe, der ikke indrømme os Ægberettigelse eller idetmindste nogen Godtgjørelse i Tolden for de Varer, vi sende over til dem i vore egne Skibe,“ — saa vilde Udvalget maaskee have tiltraadt det; men, naar man her giver Regjeringen en uindskrænket Myndighed til maaskee at gaae tilbage til den gamle Afgift af henved 50 Rd. pr. Commercelæst, da er dette det Samme, som at sige, at det er forbudt Spanierne, som jo er den Nation, hvorom Spørgsmaalet hovedsagelig dreier sig, at seile paa Island efter Fisk og andre Varer; men dette kan man ikke indrømme. Naar der af Udvalget er foreslaaet 10 Rd. som Maximum, saa er det skeet i den faste Overveeltning, at de forskjellige fremmede Nationer, som ikke indrømme os samme Rettigheder i deres Havne, som vi indrømme dem, derved ikke skulde afskrækkes fra Handelsforetagender paa Island, hvilket dog vist vil blive Tilfældet, hvis man lader Lovens Indhold være vagt, ubestemt og svævende; thi Ingen vil da turde indlade sig paa at sætte en Handel eller en Expedition igang paa Island i den Uvisshed, om han ikke, inden han naaer frem og tilbage, vil blive bebyrdet med enorme Afgifter. Jeg troer heller ikke med Hensyn til Underhandlingerne, at den høitærede Udenrigsminister har lovet sig noget Stort af dem, ligesaalidt som den forrige høitærede Udenrigsminister lovede sig noget Stort af de Underhandlinger, der skulde indledes med Spanien. Vi kunne ikke vente det paa samme Tid, det har viist sig, at Nordamerika og England Intet have formaaet for at rokke Toldsystemet der; der er nemlig en høi Indførselstold paa de forskjellige Fiskeforter og lignende Producter, Landet behøver; naar det, siger jeg, har viist sig, at disse Stater Intet have kunnet udrette, hvormeget mindre kan man da vente, at det vil lykkes os? Begge de forrige høitærede Udenrigsministre saavelsom den nuværende have derimod meent, at man ved at underhandle med den spanske Regjering muligt kunde faae indrømmet de samme Friheder og Rettigheder og Nedsættelser i Toldafgifter, som ere tilstaaede Norge med Hensyn til, at alle andre Havne, sjerntliggende fra Productionsstedet, men dog henhørende til samme Landsdeel eller Monarchie, ligemeget om det er Productionsstedet eller